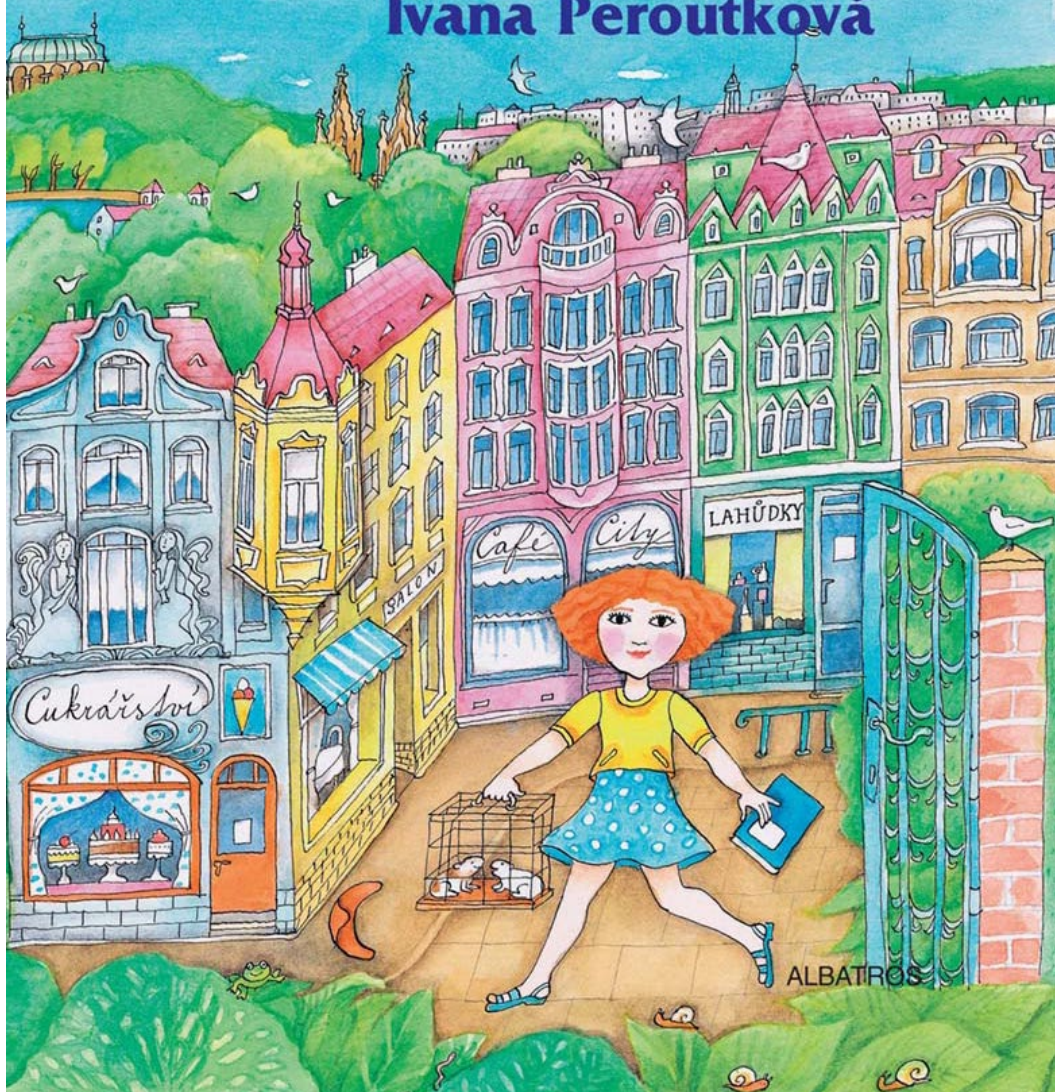

Anička ve městě

Ivana Peroutková

Anička ve městě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Anička ve městě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivana Peroutková

Anička ve městě

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

Anička se vrací do Prahy a začíná si znovu psát deník

Na konci prázdnin se Anička rozloučila s babičkou, kamarádkami a celou vesnicí, kde rok žila, a vrátila se zpátky do Prahy. Čekalo ji však velkánské překvapení. Ani maminka, ani tatínek do poslední chvíle nic neprozradili. Až teprve když jejich auto zastavilo v neznámé ulici, ukázali oba na dům s běžovou omítkou a řekli: „Aničko, tady teď bydlíme.“

„My jsme se přestěhovali?“ vydechla překvapením Anička.

„Hm, už to tak asi bude,“ přikývl s úsměvem tatínek.

„A tahle čtvrt se jmenuje Vinohrady,“ dodala pyšně maminka.

Po pravdě, Anička z toho byla nejdřív docela zaražená, ale pak vůbec nelitovala. Zakrátko usoudila, že mají mnohem hezčí byt, než byl ten předešlý. Větší a modernější. Od vstupních dveří se táhla dlouhá chodba, která byt rozdělovala na dvě poloviny. Na jedné straně se vcházelo do obývacího pokoje a do ložnice, na druhé straně do kuchyně a do Aniččina pokojíku. Na konci chodby byl záchod a překrásná koupelna s modrozelenými dlaždičkami.

Ze všeho nejkrásnější byl ovšem Aniččin pokojík. Ten vypadal nádherně! Všechno tu zářilo novostí a barvami. Stěny byly vymalované dožluta jako slunce. Modrá deka na posteli zase připomínala nebe. A na polštářcích jako by zrovna kvetly oranžové tulipány. Ze stejné tulipánové látky byly ušité i závěsy kolem okna. A stejné tulipánky byly i na stínítku lampičky. Jinak tu Anička měla svůj psací stůl se židlí, skříň i poličky s knížkami. Některé poličky zůstaly ještě prázdné, aby si do nich mohla naskládat věci, které si přivezla od babičky.

Anička se nemohla vynadívat, jak se jí pokojíček líbil. Dokonce tu viselo i menší oválné zrcadlo. Anička do něj pohlédla a na chvíli zůstala v úžasu stát. Najednou si připadala úplně jiná. Jako by to ani nebyla ona. Jako by tu holku, která se na ni dívala ze zrcadla, skoro ani neznala. Ale proč? Přece to nemohlo být jenom kvůli tomu, že se přestěhovala. Anebo proto, že se vrátila zpátky do města. Ale změnila se. Byla zkrátka starší. Teď už ji čeká třetí

třída. A taky noví kamarádi a kamarádky. A vlastně, kdo ví co všechno ji zase čeká...

Anička v zamyšlení přistoupila k otevřenému oknu. Z tohoto okna nebyl výhled jako u babičky, kde viděla trať, zámeckou věž, kousek lesa, hřiště a domky za tratí. Tohle okno vedlo do dvora. Byl to sice hezký upravený dvůr, ale přesto – někam dál dohlédnout se nedalo. Mohla tu pozorovat jen stromy, ptáky ve větvích a okna protějších domů. V jednom se právě vyhřívala černá kočka. Vedle zalévala nějaká paní v natáčkách muškáty. A o patro výš všela jiná paní prádlo na balkoně. Ne, z Aniččina okna toho k vidění opravdu tolik nebylo, ale zase bylo skoro všechno slyšet. Někdo zrovna telefonoval a říkal: „Ano, jistě... jistě, uvidíme...“ Někdo strašně nahlas kýchl. Někdo se zasmál. Dokonce byl slyšet i cinkot příborů, jak někde asi večeřeli. A pak se náhle nad celým dvorem rozezněla klavírní melodie. Kdosi hrál na piano, ale tak úžasně, že Anička zůstala u okna a ještě dlouho poslouchala.

Potom se obrátila do svého pokoje. Rozevřela cestovní tašku a opatrně z ní vyndávala své poklady: glóbus, který dostala u babičky ve škole, červený větrník od Parašina,

kohoutí péro od Pepana, barevné korálky od Ireny a Oliny i kamínky, které si nasbírala po cestě k tůňce. Nakonec vytáhla svůj deník a začala si v něm listovat. A jak si znovu četla, co všechno u babičky prožila, bylo jí skoro smutno. Stýskalo se jí. Ale protože nechtěla, aby se jí stýskalo, radši se hned rozhlédla kolem sebe. Měla přece vlastní krásný pokojíček. A venku hrál někdo pořád tak úchvatně na klavír. Třeba jednou zjistí, kdo to je. A kdo ví, třeba tenhle rok prožije něco úplně nového. Určitě to tak bude, určitě, ujišťovala se Anička.

Nakonec si vzala deník a sedla si s ním ke stolu. Pod posledním zápisem udělala zeleným fixem tlustou čáru a otočila list na čistou stránku. Dlouho váhala, co napsat. Moc jí záleželo na tom, aby první řádky jejího nového života vypadaly opravdu důležitě. Po předlouném zvažování napsala toto:

29. srpna

Přestěhovali jsme se. Dneska je můj první den v novém bytě. Mám moc hezký pokojíček a někdo su hraje krásně na klavír. Třeba jednou zjistím, kdo to je.

Pak, jak měla ve zvyku, si řádky několikrát přečetla. Napadlo ji, že mohla napsat ještě o tulipánech a že kdyby chtěla, mohla by toho napsat mnohem víc. Ale snad to prozatím aspoň takhle stačilo.

Anička jde poprvé sama ven a brzy pozná novou kamarádku

Druhý den při snídani se Anička rovnou zeptala: „A mohla bych jít sama ven?“

„Já nevím, Aničko,“ váhala maminka, „ještě to tu neznáš. A město není vesnice. Co kdybys zabloudila?“

„Já bych nešla daleko. Jenom kousek. Chtěla bych vidět, jak to tady kolem vypadá,“ zaprosila znovu Anička.

„Co myslíš?“ podívala se maminka na tatínka.

Anička se taky podívala. Věděla, že když se na tatínka dívá, většinou jí skoro všechno dovolí. A nemýlila se.

„Dobře,“ souhlasil. „Ale opravdu zůstaň jen poblíž. A dávej pozor na auta, i když jich tady naštěstí moc nejezdí.“

„Na konci ulice je park a hřiště pro děti. Možná tam potkáš i nějakou novou kamarádku,“ navrhla maminka. „A kromě toho, podle hřiště naši ulici vždycky najdeš.“

„Já nezabloudím,“ slibovala Anička. „Nejsem přece už malá.“

Tatínek s maminkou se zasmáli: „To je pravda. Malá už nejsi, ale velká taky ne. Takže nechoď nikam daleko a do oběda se vrať!“

Anička dala každému z nich velkou pusu a hned po snídani vyrazila.

Bylo ještě krásné teplé ráno. Mohla si vykračovat jen v sandálech, tričku a letní sukýnce. Poprvé ve své nové ulici. Tady toho bylo tolik k prohlížení. Zakrátko si všimla, že každý dům je natřený jinou barvou: byla tu světle modrá, nadýchaná růžová, bledě zelená nebo sytá tmavě červená. Každý dům byl i jinak ozdobený. Některý ornamenty z květin nebo mušlí, z jiného na ni dokonce shlížely víly s dlouhými rozpuštěnými vlasy až do pasu. Minula kavárničku, z níž se linula zvláštní teplá vůně kávy. Prošla kolem kadeřnického salonu, odkud k ní zavanula sladká vůně tužidel a šamponů. Zadívala se do výlohy cukrářství, kde byly vystavené ty nejlákavější dortíky: s ananasem, jahodami nebo s čokoládovou polevou a marcipánovou růží. Sliny se jí sbíhaly, že se musela přinutit, aby se od výlohy odtrhla. A šla dál. Minula poštovní schránku a malý krámeček s lahůdkami, až se konečně dostala k parku.

Maminka měla pravdu, na kraji bylo hřiště. Stály tam různé prolézačky, lávky, klouzačka, a kromě toho i nízký kolotoč s lavičkami. Nikdo na něm ale neseděl, nikdo tu ani nepobíhal. Snad zůstaly ostatní děti ještě na prázdninách anebo bylo příliš brzy. Anička si postupně vyzkoušela všechny prolézačky, dvakrát se sklouzla, přešla láv-

ku, jenže samotnou ji to dlouho nebavilo. Rozhodla se, že se vydá ještě hlouběji do parku.

Tady konečně někoho uviděla. Na lavičce seděly babičky a povídaly si. Jeden pán s knírkem venčil malého jezevčíka. A jiný zase tlačil kočárek a přitom si četl noviny. Jak procházela parkem, lidí přibývalo, ale že by tu potkala nějakou novou kamarádku? Už tomu přestávala věřit, a vtom ji spatřila. Kousek dál mezi stromy stála holčička, ve vlasech měla červenou stužku a zrovna něco pozorovala v trávě.

Anička přišla blíž. Teď už rozpoznala, že to, co ta holčička pozoruje, je malá želva. Nejzvláštnější ale bylo, že želvička měla na krku stejně červenou mašličku.

„Ahoj,“ pozdravila Anička. „To jsem ještě neviděla, želvu s mašličkou.“

„Tu má, abych ji líp uhlídala,“ vysvětlila holčička. „Je to sice želva, ale kdybys viděla, jak někdy upaluje. Už dvakrát se mi málem ztratila. Naštěstí jsem ji vždycky našla.“

„A jmenuje se nějak?“ zeptala se Anička.

„Říkám jí Žofka.“

„Hm, hezký jméno,“ usoudila Anička. „A můžu si ji pohladit?“

„Klidně,“ usmála se holčička. „Náhodou, jí se to docela líbí.“

Anička se sklonila a ukazovákem jemně přejela po Žofčině hlavičce: „Jak má hebkou kůži. Ale na nožičkách zase takovou drsnou.“

„Vid,“ přitakala holčička s červenou stužkou. „To já taky ráda porovnávám. Kdybys chtěla, můžeme se podívat do Zverimexu.“

